

Univerzita Karlova v Praze Evangelická teologická fakulta

Oponentský posudek

k bakalářské práci
Jitky Sklenářové
O čem sní ženy v církvi

Tématem bakalářské práce Jitky Sklenářové, poeticky nazvané 'O čem sní ženy v církvi', je postavení a role žen v křesťanské církvi během jejích dějin až do dneška. Klíčovou část práce tvoří shrnutí současné oficiální interpretace pozice ženy v (římsko)katolické církvi, uzavírá ji malá sonda do pocitů a názorů žen v katolické církvi praktikujících.

Autorka vychází z biblické interpretace stvoření člověka jako muže a ženy, dále se zabývá proměnou této interpretace ve Starém i Novém zákoně. Vynechává dlouhé období středověku a raného novověku a podrobně zpracovává interpretaci ženy ústy Druhého vatikánského koncilu a papeži po něm. Na základě těchto interpretací klade otázku, jaké role jsou v dnešní katolické církvi pro ženu otevřené a jaké uzavřené.

Dotýká se také základních témat feministické teologie a reakce katolické (?) církve na ně.

Závěr doplňuje autorka průzkumem ve dvou římskokatolických farnostech, kde se snaží konkrétně zjistit, 'o čem sní ženy v církvi'.

Teoretická část práce je vyvážená z odborné i jazykové stránky. Některé drobné problémy zmíním ve formě otázek na konci práce. Praktická práce působí poněkud improvizovaně a na její stylizaci je vidět, že hodnocení výzkumu bylo psané dodatečně a jazyk neprošel potřebnou korekturou. Výzkum se nepodařilo do práce zcela integrovat, místy působí poněkud 'přilepeně'.

Název práce „O čem sní ženy v církvi“ je působivý. K této otázce sice celá práce směřuje, odpovídá na ni však pouze na 14 řádkách v samotném závěru práce. Bylo by dobré mít toto téma více rozvedené, protože čtenář během četby na tuto odpověď čeká, a ta pak odezní až příliš rychle.

Literatura je přehledně citovaná a pro bakalářskou práci dostatečně rozsáhlá.

Práce Jitky Sklenářové dává podrobný a poctivě zpracovaný přehled dnešních oficiálních stanovisek katolické církve. Upozorňuje na prostor, který dnešní interpretace ženám dává a který v konkrétních pastoračních situacích nebývá dostatečně využit. Zmiňuje také otázky, o kterých probíhá (a bude zřejmě nadále probíhat) intenzivní teologická diskuse.

Práce je, až na výše zmíněné výhrady, vyvážená a dobře napsaná, formální náležitosti jsou dodrženy.

Doporučuji k obhajobě.

Návrh na klasifikaci práce: B

Otázky k obhajobě:

1) Když zpracováváte argumenty pro i proti jáhenskému a kněžskému svěcení žen, Váš závěr zní, že svěcení žen na jáhenky i na oficiální půdě katolické církve zůstává otevřené, protože apoštolský list *Ordinatio sacerdotalis* zamítá přístup žen pouze ke kněžskému svěcení. Není však jáhenské svěcení coby nižší stupeň kněžského svěcení v tomto pojmu také zahrnuto? (Viz str. 42 práce.)

2) V závěru kapitoly o feministické teologii říkáte: „Požadavky radikálního feminismu... církve jednoznačně odmítá“. Zde by bylo dobré specifikovat, v jakém významu slovo 'církve' užíváte. Vždyť mnohé členky feministického hnutí jsou také 'církve'.

3) Ze své statistické sondy vyvozujete, že mezi katolickými ženami snad ani není o vykonávání kněžského úřadu zájem, a že se tak diskuse o tom stává spíše diskusí hypotetickou. Myslíte ale, že je to jediná možná interpretace tohoto zjištění? (Jak známo, sociologové sami říkají, že ze stejných dat se dají vyvodit naprosto odlišné závěry, protože záleží na interpretaci údajů.)

Prase 22/2/2007

Vlaste Lislovec